

Inserati se sprejemajo in velja
tristopna vrsta:

8 kr., če se tiska 1krat,
12 " " " " 2 "
15 " " " " 3 "

Pri večkratnem tiskanj se
cena primerno zmanjša.

Rokopisi

se ne vračajo, nefrankovana
pisma se ne sprejemajo.

Naročnino prejema opravištvu
(administracija) in ekspedicijska na
starem trgu h. št. 16.

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemati velja:

Za celo leto . . . 10
za pol leta . . . 5
za četrt leta . . . 2

V administraciji velja:

Za celo leto . . . 8
za pol leta . . . 4
za četrt leta . . . 2

V Ljubljani na dom pošiljan
velja 60 kr. več na leto.

Vredništvo je v Rožnih ulicah
št. 25.

Izhaja po trikrat na teden in
sicer v torek, četrtek in soboto.

Budalost nemčurskih časnikarjev.

V Ljubljani živi neka vrsta ljudi, ki vsake
kvatre enkrat pomoči svoje pero v svojo jezo
ter pošlje to, kar v svojem „furore teutonico“
na papir načrteča, v kak dunajski list. Se vé,
da iz tako namočenega peresa ne teče drugega
nego obrekovanje narodne stranke in očitne
laži. Tako robo potem zopet vjame „ljublanski
butelj“ ter jo po tej več ne nenavadni poti pre-
sadi na svoj gnoj, kar mu prav dobro zaleže,
ker je znano, da je med vsemi listi ljub-
ljanskimi ravno „butelj“ najbolj suh in dolgo-
časen.

Dunajska „Presse“, v katero zadnji čas oni
človek svoje smeti nosi, je prinesla v soboto z
Ljubljane dopis z naslovom: „Niedergang der
nationalen Bewegung in Krain.“ Ker vemo, da
iz onega peresa ne more nič poštenega priti,
smo tam nakopičene laži pač prebrali, a dalje
bi se ne bili zmenili zanj, če bi jih „ljub-
ljanski butelj“ ne bil vseh vzel v svoje lačne
prostore in jih svojim bralcem podal za res-
nično blago, čeravno dobro vedeti mora in res
tudi vé, da so laži. Naši bralci bodo spoznali
hudobnost pisana, če jim podamo le kratek
posnetek iz onega članka.

Da narodno gibanje na Kranjskem pro-
pada, hoče pisun dokazati z izmišljenimi iz-
gledi. On pravi, da vse, kar je narodno gi-
banje vstvarilo, propada, društva zgubljajo ude,
ker ne ugajajo ljudstvu, čitalnice ginejo, slo-
venski časniki hirajo, ker nimajo ne denarne,
ne duševne podpore, gledišče slovensko je pro-
padlo, v javnem življenju se sliši čeda je manj

slovenskega, celo pri zabavah v čitalnici se
večidel nemški govori in „besede“ se le pičlo
obiskujejo, „sokolove“ podružnice po deželi so
zaspale, najodličniši narodnjaki pišejo nemški
itd. itd. Vidi se, da je te robe kovač skoval
vse skup, kar si je izmisliti mogel, čudimo se
toraj le še temu, zakaj ni tudi rekel, da kmetje
pretepó vsacega narodnjaka, če se med njimi
pokaže. Kjer je že toliko laži na enem kupu,
bi bila pač lahko še tudi ta; ena več ali manj,
kaj dé to!

Le pogledimo, koliko je v tem spisu resnice.

Prvi društvi, „Matica“ in „Mohorjevo
društvo“, imati tako lepo število udov, da se
mali narod slovenski res lahko ponaša z njimi.
Težko bo kje kako društvo, ki ima v primeri
s številom naroda toliko vdeležnikov. To se
pa vendar ne dá misliti, da bi bilo vseh pol-
drug milijon Slovencev v njih zapisanih. Tudi
se mora nekje vstaviti število, nekje je za
vsako reč meja.

Čitalnic vzlasti po deželi res ni več to-
liko, kolikor se jih je skoncno osnovalo. Ali
ravno to je dokaz nasprotnega od onega, kar
pisun hoče dokazati. Čitalnice so buditeljske
naroda in če kje ktera neha biti, je to veselo
znamenje, da je več treba ni, — zakaj? Ker
je ljudstvo že zbujeno in samo vé, kako se
ima obnašati. Ko je nek mož, ki je opazoval
ljudi in njihove navade, prišel v vas, v kateri
je bilo sila veliko petelinov, je rekel: „Tukaj
morsajo biti samo leni in zaspani ljudje.“

Prav isto je s „sokolskimi“ podružnicami.
„Sokol“ je bil ustanovljen tudi za buditelja
naroda, a zdaj, ko se narod že sam zaveda,

je moralo pojmati tudi to društvo telovadcev, ki
pa imá vendar še veliko več udov nego „turn-
verein.“ Najbolje bo, kedar ne bo nikjer no-
bene čitalnice ne drugega društva, ki ima na-
men vzbujati narodno zavest, ker takrat bo
le ena čitalnica, namreč vsa dežela.

Pridemo do slovenskih časnikov. Tukaj
je laž najbolj neodpušljiva, ker če že pisun
ne vé resnice, bi jo moral vedeti vsaj „butelj“
in če je tudi on ne vé, naj bi bil šel prašat
na pošto, pa bi bil zvedel, da največi nemški
list v Ljubljani ima manj naročnikov, nego
najmanjši slovenski. Kar se tiče pa listov sa-
mih — kuš, „butelj“, kar pod klop se skri.
To je kakor noč in dan, saj je znano, da
„Laibacherico“ vsak od zadej začne brati in jo
prebere lahko v petih minutah, „butelj“ je pa
tak, da ga človek le na skrivnem v roke vzame,
ker bi ga bilo sram, če bi videli drugi, da v
teh smeteh išče zrna, o „Schulzeitung“ še
niti ne govorimo ne. In to je vse časnikarsko
bogastvo naših nemškutarjev! Beračija! Sram
vas bodi, da pri vsi izdatni denarni podpori,
ki vam doteka iz raznih virov, ne pridete dalje
s svojimi časniki! Za tisto, kar dobiva „Lai-
bacherica“ za sodnijske razglase, bi že lahko
bila boljša, če bi bil nemčurski rod pri nas
duševno kolikaj več vreden, nego je.

Kako pa slovenski listi! Čeravno še niso
na taki stopinji, na kakoršni bi lahko bili, so
vendar desetkrat boljše od ljubljanskih treh
nemških in od njihovih družnikov v Celovcu,
Beljaku, Celji. Da niso popolni, tega krivi niso
sami, še celo slovensko občinstvo ne toliko,
kolikor druge zapreke. Le pogledimo. Med tem

Ljubljanske slike.

(Dalje.)

Trgovski strežniki se pri nas razdeljujejo
le v štiri vrste, katerih posebnosti bodijo tu
navedene.

1. Strežnik ali komis v štacuni
z oblačilnim blagom (dominus servus
nobilis). To ti je mladenec, na čegar vnanjosti
ni nobenega madeža; tako ti je nagleštan v
štacuni, da mu najostrejši kritikar obleke ne
more kaj, še škarje, ki mu iz žepa sukne gle-
dajo, se mu dobro podajo; kar v tablico za
„rome“ bi ga postavil. To tudi on sam dobro
vé, ker se je napravil pred velikim zrcalom.
Le rokavice še, pa bi šel lahko na vsak ples, kjer
vstopnina ni frak. Pa kako zna prodajati! „Va-
šemu obrazu se bo to-le blago najbolje podalo,
ravno pred vami je kupila enako grofinja J.
in svetovalka B.“ — „To blago zdaj gospodje
tako jemljó, da smo morali naročiti zopet
100.000 metrov.“ — „Za otroke ni boljšega
ko to, smo morali že vdrugič naročiti.“ In če
pride gospa ali gospica, s katero je bolj znan,
posebno če kupuje za ples, bo rekla: „Gospica
J. je kupila pri nas ono-le blago, a to je lepše,
pa stane le par goldinarjev več.“ — Iz teh

pogovorov se lahko vidi, kako zna tak mlade-
nič delati reklamo za svojega gospoda in nje-
govo blago ter vzbujati zavidnost in druge
ženske in moške strasti, za kar mu je gospodar,
ki večkrat od daleč to na uho lovi, posebno o
novem letu hvaležen.

V nedeljo se ti pokaže pa še le v vsi
svoji svetlosti, ni ga človeka, ki bi se mogel
z njim meriti. Po Ljubljani je res znano, da
so ob nedeljih in praznikih po obleki največji
gospodje čevljarji in krojači, a to je laž; naj-
veči gospod je take dneve komij „gvantnih“
štacun (ali „komisar“, kakor mu priprosti ljudje
pravijo). To se ti lesketa, bliska, škriplje in
kadi za njim, nihče drugi se ne more tako
postavljati. Saj se pa za to pripravlja ves teden,
ker je nedelja njegova, čisto njegova, za ta
dan je meter v arestu zaklenjen, nadomesti
ga šibka palica, ki se k visokemu cilindru lepo
podá.

Hudoben ni, to se mu mora pripoznati.
Tudi hudobnost se mora studirati, ako hoče
kaj vredna biti; on pa sploh ni študiral, toraj
tudi hudobnosti ne, zato je le bolj pobleven
človek, ki se nikomur nalašč ali rad ne zameri.
Priimek „vatlar“, ki ga je prej imel, je zginit,
kar je nova mera. Ponosen je pa ta ná-se naj-

bolj, ker nima tako ozebljih in ožuljenih rok,
kakor drugi njegove vrste; tudi je trnik, na
kterega se dekleta in gospice raje lové, nego
na vojake in nižje ljudi njegove stroke. Marsi-
kteri je ves „Don Juan“ in če bi mu pero tako
gladko teklo kakor jezik, bi lahko pisal o sebi
resnične ali izmišljene romane. Še celo v „chro-
nique scandaleuse“ se njegovo ime večkrat ime-
nuje. Učeni stan ga nič kaj ne obraja, vzrok
temu je večkrat kako zalo žensko lice, ki rajše
posluša navadne zaljubljenke, nego dolgočasne
učene razprave ali pa citate iz klasikov.

V Ljubljani ta vrsta dvojenožcev društveno
in drugo življenje prav zelo meša, zato je mo-
rala biti tudi nekoliko obširneje popisana.

2. Strežnik v sladkarijski ali
specerijski štacuni (dominus servus
vulgaris). Od prejšnega se razločuje že po bolj
oguljeni in politi obleki ter po zateklih rokah.
Da-si ni manj zgovoren od prvega, je njegov
občinstvo vendar-le nižega stanu, največ
spol, krščence, kuharce, hišne in
gospokim klobukom na ženski
redkokrat opravi. Zato
nič lajši, marveč še te
ni treba „glihati“ ali
ima povsod že trdno

ko se nemškimi časnikom na višem mestu kar je mogoče na roko gre, — kaj se stori slovenskim v prid? Ne doboš ne enega pisatelja, ne enega vrednika slovenskega, ki bi bil za svoj časnik od vlade kedaj dobil kaj podpore bodi si v gotovem denarju, bodi si po poti inseratov. Pač pa se na vse mogoče načine zavirajo, dokaz temu pogoste konfiskacije, citiranje pisateljev in vrednikov vzlasti političnih listov pred razne sodnije, denarne kazni in sodnijski stroški*), če že vrednika samega ne zapró, kar se pa tudi pogosto zgodi, in drugi proti slovenskim časnikom namerjeni manevri. In vse te težave so prestali in jih še prestajajo slovenski časniki in celó nasprotno — število naročnikov ne pada, čeravno je denar med Slovenci redka stvar, čeravno se celó naročniki, bralci in posebno dopisniki strahujejo. Ali ni to dokaz, da slovensko časnikarstvo ima med narodom svoje mesto, če ga vkljub silnemu preganjanju vendar ne morejo pokončati? Če bi se nemčurskim listom delale take ovire, kakor našim, davno že bi ne imeli v Ljubljani ne enega več. Naše časnike vzdržuje narod sam, nemške pa — drugi, to je razložek. Veliko več bi se o tem dalo povedati, pa „tiskovna svoboda“ nam tega ne pripusti.

Nič drugače ni s književstvom slovenskim. Ali ima iz višave kaj podpore? In vendar hodijo na dan razne knjige, a z golo podporo ubogega naroda. Naj se pa naše nemčurstvo pobaha le z eno stvarjo, ki jo je na literarnem polju produciralo. Nič, pa že čisto nič, to je vse mrtvo. „Böse Menschen haben keine Lieder.“

S tem, da smo mi večino zgubili v deželnem zboru in odboru, ter je tudi po raznih drugih odborih in zborih še nimamo, se nemčurjem ne gre bahati, kakor še tudi s kako drugo rečjo ne; saj je znano, kako se pri nas o volitvah godi. Naj pride druga sistema, se bo videlo, kdo bo imel večino — se reče: ne le večino, ampak vse. Takrat se bode še tisto pičlo število „kazin“ in „lesevereinov“, kar jih naši nemčurčki še imajo, hipoma spremenilo v čitalnice in marsikdo bo postal naroden, ki še zdaj sam tega ne verjame.

Najbolj neumna pa je trditev nemčurskega

*) Vsega tega je n. pr. „Slovenec“ sam plačal že čez 1000 gl. Vredn.

trobila, da se pri nas širi nemška govorica. Dober tek, gospoda! Če je to, kar vi govorite in kar se po naših mestih sliši, nemščina, no! potem tudi koza pojé. Kaj bi rekli Göthe, Schiller in drugi, če bi vas slišali nemški govoriti! Res ni vredno toliko truda za take rezultate.

Toliko naj zadosti lažnjivemu trobilu v „Pressi“, pa tudi ljubljanskemu „buteljnu“, ki brez premislika za njim blebota ali marveč vedoma ponatiskuje očitne laži. Mi smo že toliko ponosni na to, kar je, da ne bomo spustili se v daljni prepir z njim, ker ni dostojno pričkatati se s cestnim pobalinom, ki nalašč draži ljudi le zato, da naredi hrup. Naj pride še toliko takih pobov in meče blato po našem narodu, zasuli ga z blatom vendar-le ne bodo.

Politični pregled.

Avstrijske dežele.

V Ljubljani 21. marca.

Vpraša se, kako je to, da je naša liberalna vlada naenkrat začela oderuhe preganjati? Tudi je čudno, da vsi judovski listi vpijejo zoper oderuhe, ki so vendar večinoma „nasere leut“, se ve da to vpitje ne more priti iz srca, če pomislimo, da ti listi še vedno na zadnji strani prinašajo inserate, kjer oderuhi ponujajo denar oficirjem, uradnikom, zdravnikom itd. Vse to gibanje je najbrž le **volilni manever**. Liberalci vedo, da so zgubili zaupanje pri ljudstvu, in za to se hočejo zopet nekoliko prilizniti občinstvu, ker vedo, kaka razdraženost vlada zoper oderuhe v vseh krščenih krogih. Tudi hoče vlada novo postaviti za legaliziranje predložiti, iz istega namena, ker je ljudstvo nasprotno sedajni postavi o posilnem legaliziranju. Nekaj jih bodo na ta način že zopet na limance vjeli, saj je ljudstvo lahko-verno. Tako se pripravljajo ustavoverci že zdaj za prihodnje volitve, mi pa še — roke križem držimo!

V **državnem zboru** se je dovolilo za reguliranje Adiže (Etsch) 112.000 gl., za železnico iz Bolcane v Meran za letos 50.000 gl. Občna poštna pogodba in poštna pogodba z Grčijo se potrdite. Zdaj pride na vrsto budget za mesec april, v soboto pa se bo obravnava začela o celém budgetu.

V **Trstu** je v četrtem razredu zmagala italijanska stranka. V **Solnogradu** so v tretjem razredu zmagali liberalci.

Na **Ogerskem** se Madjarom silno mudi vpeljati civilni zakon; pač bolje bi bilo, ko bi se ogerski zbor pečal s Szegedinom in z reguliranjem ogerskih rek.

Vnanje države.

Med **Rusijo** in **Nemčijo** so razmere od dne do dne bolj hladne. Sumi se o Bismarku, da ima skrivno zvezo zoper Russe že gotovo, in sicer se misli na Anglijo in Avstrijo, da stojite na strani Nemčije; Rusi tudi očitajo Nemcem, da je Bismark na berlinskem kongresu kar mogoče oškodoval Rusijo in Slované. Ruski listi žugajo, da hoče Rusija Nemčijo in Avstrijo razdrobiti in vničiti. Na strani Rusije pa bode stali Francozi in Lahi. Vender so vse to le kombinacije, ki imajo nekaj verjetnega na sebi; gotovega pa časniki ne morejo nič vedeti.

Angleškemu ministerstvu se slaba godi, ker ga v parlamentu hudo napadajo zavolj nesrečnih vojnih dogodkov v Aziji in Afriki, Angleži so mislili, da bo Jakub Khan, sedajni emir afganski, bolj pripravljen za sklepanje mira. Zdaj pa tudi ta neče o miru nič slišati, in Angležem še odgovora ne dá. Čudno je pri tem, da se Angleži v Evropi s svojimi zmagami bahajo, v Aziji pa emira za mir prosijo.

Bolgarsko zbranje je izreklo caru svojo zahvalo enoglasno. V izhodni Rumeliji pa niso tako edini in zadovoljni, ko je prišel evropski komisar Schmidt v Slivno, zagnali so Bolgari tak hrup, da se je moral pred njimi skriti, in le ruski vojaki so ga ubranili, da se mu ni kaj hujega prigodilo.

Časniku „Univers“ se pišejo jako zanimive reči iz Petrograda o prepiru cara Aleksandra s carevičem. Vse skup zna biti izmišljeno, zato ne bomo vsega ponavljali. Carevič se je hudoval zaradi prevelike prijaznosti z Nemčijo, in bojda rekel: „Kmalo nas bodo silili, Nemcem čevlje sezuvati.“

Špansko ministerstvo je izdalo amnestijo za vse politične pregreške. (Tako dobomo morda tudi v Avstriji o priliki cesarjeve sreberne poroke).

čemu k vagi lahko kaj pridá ali odvzame, kar pa po večem le na videz stori, da se mu kak prijazni ženski obraz nasmehne, od česar pa ima on toliko, kolikor ona od njegove „boljše“ vage; to je le, da se „kunti“ ohranijo. Nemisli pa nihče, da je to tako lahko. Vsaka ženska, bodi si višega ali nižega stanu, se rada razgovarja, če sliši kaj novega ali prijetnega za svoje uho; nič lajšega pa, nego zameriti se jej za vse večne čase, če jo s svojim ogovorom zbodeš. Toraj mora ta strežnik, kar je pri različnosti „kuntov“ silno težko, poznati vsako, ki v štacuno pride, tej povedati, kje bo najlepša pridiga, drugi, ki posebno rada novice lovi, kje se je kaj zgodilo, tretjo dražiti z ljubčkom, četrti praviti, kako je lepa in da je ta in oni po nji prašal, peti, da ta in ta vojaški polek zopet nazaj pride itd. itd. Bog varuj, da bi pa to zamenil, kajti če kaki prepobožni samici reče, da bo ta in ta večer tu in tam ples, nikdar več je ne bo videl v štacuni. Ravno tako bo odpodil mlado ljubeznivo, če jej bo pravil, da se je sklenila poročiti se ne sme ženiti nihče, ki ni

maček in netopirjev, in če pride zvečer v temi domú, mora že trezel biti, da pride brez nesreče do svojega gradovja. Če je zvečer nekoliko več dobil ga pod kapo, se mu zjutraj dobro pozná; na svojem mestu pa mora biti, kajti on mora čakati kuharic, krščenic, ne pa te njega. Kedar ga lasje bolé, vedo te osebe prav dobro, ker ne dobe toliko sladkih besedi za priklado, ko druge dneve. Delavniki so za nj res delavni dnevi, ker mora delati, to je valiti sode iz tmine na svetlo, rezati, sekati, tleči, vzdigovati, prelivati od jutra do večera, zato mu pa tudi kosilo in večerja prideta vselej o pravem času. Še nedelja je za nj delavnik vsaj do devetih dopoldne, potem se olupí, umije, počese, namazili, nasadi pinjo na glavo, vzame šibko palčico v roke in evo kavalirja, ki gre — v cerkev? ne, o lepem dnevu svojega krojača imenitnosti na svojega telesa podobi kazat ženskemu spolu na sprehajališča, o slabem pa v gostilnico na „gabelfruštek“, pri katerem kletaricam rad pové to, kar so med tednom druge zale ženske v štacuni od njega slišale; potem sta praznik in nedelja tudi njegova, tudi on gre rad v družbi iz mesta kam, pa po gostilnicah v okolici ni tako obražtan, kakor njegov „gvantni“ kolega; tudi kmetiška dekleta obra-

tajo bolj one, ki prodajajo po metrih, kakor one, ki prodajajo po vagi; le za norce imajo oboje enako.

Kedar ta strežnik začné na svojo roko kupčijo, se navadno preskrbi s kakim kapitalom ali premožno, če ne bogato nevesto, in ker je pameten človek rajše slabo oblečen, nego lačen, in ženske ne morejo živeti brez „kofeta“, navadno bolje shaja, kakor „gvantni“. Prejšnjih ljubic pa v svoji štacuni ne vidi, ker je človeška narava že taka, da se najgorkejša ljubezen rada premeni v največje sovraštvo, če ni poroke.

3. Strežnik v kaki drugi štacuni (dominus servus universalis). Omenjen bodi tudi ta, čeravno je prejšnjima zeló podoben. Najbolj se kaže in postavlja še papirnež ali knjigarni premetovalec (dominus servus literarius). Tega v brlogu, kjer čaka kupcev in naročnikov, ne vidiš drugače, ko s peresom za ušesom, sem ter tje tudi z očali ali „ščipnikom“ na nosu z zeló učenim obrazom, ob nedeljah boš pa mislil, da je kak plemenitaž ali človek viših stanov. Vednost njegova je nekoliko večja od prejšnjih dveh, ker že iz dolgega časa prebira, kar pride mu na ogleđ. Doma je večidel iz Nemškega, če pa

je višje, kjer se sploh dá še streho blizo miš, podgán,

Izvirni dopisi.

Iz Kranjskega okraja 14. marca. V kratkem času utegnemo slišati, da je bilo v Kranjskem okraju več župnikov eksekviranih. Kako to? Reklo se bo: renitentni so. Ali pa bo ta izjava opravičena, je drugo vprašanje. Župniki kot predstojniki cerkveni so dolžni skrbeti za cerkveno premoženje in ne smejo pripustiti, da bi se to po krivici zmanjšalo. Na to opiraje se je nek ukaz c. k. inšpektorja v Kranji g. župnike močno osupnil, ter se mu zoperstavljajo. Gospod inšpektor zahteva od gosp. župnikov, mu vse cerkvene dohodke kakoršnega koli imena, tedaj tudi navadne darove v puške pod prisego natančno naznaniti.

Paragraf, katerega navede, je od leta 1850. Paragraf prebravši ne najdem v njem ne besedice od cerkva, temuč on govori le o osebah in kakor si tudi to reč ogledujem mi ne gre skupej. Torej se tudi ne čudim, da je več župnikov ta ukaz, potegovaje se za cerkveno premoženje, da bi ne bilo še bolj z davki obloženo in to ne samo obligacije, ktere so tako že dovelj na vrednosti zgubile, ampak tudi prostovoljni darovi, kteri so milošnja od obilo davkoplačajočih farmanov za cerkveno potrebo, s pristavkom nazaj poslalo, da ukazu ne bodo zadostovali misleč, da c. k. inšpektor nima pravice, to od njih glede citiranega paragrafa zahtevati. Ali dobili so na to dotični župniki zažuganje, če ne spolnijo ukaza, da plačajo 25 goldinarjev kazni. Nekteri župniki so se obrnili do visokočastitega knezoškofijstva, kaj da jim je storiti. Na vsak način pa je ta zadeva vredna, da se do konca dožene, da se potem ve, da cerkve po krivici ne bodo plačale, če že plačati morajo. Govorilo se je že, da se bo na prostovoljne darove naložilo 20%.

Domače novice.

V Ljubljani 22. marca.

(*Novi tarif za telegrame*), katerega smo mi že priobčili, stopi v veljavo s 1. aprilom. Po njem je plačati za telegram sam 24 kr., za vsako besedo pa še po 2 kr. Plačevalo se bo v denarji, ne več v markah.

(*Deželni predsednik vitez Kalina*) se je podal v četrtek na Dunaj.

(*Potrjena postava.*) Kar smo že prej vedeli,

tudi ni, vendar pravi, da je; toraj je iz nemškega v slovensko prestavljeno delo. Drugih posebnosti nima na sebi.

4. *Potovalec* (dominus servus Israel) je pri nas znan le kot potovalni tič. Navadno se prikaže ravno pred somenjem in se odlikuje po svojem zakrivljenem nosu in jako predrznem obnašanju ter najnovejši nošnji, puha najdražje smodke, ter ravna z vso drugo človeško ropotijo nezmerno zaničljivo. Po javnih prostorih vleče ná-se pozornost miroljubnih gostov z glasnim zabavljanjem čez tukajšnje razmere, tako da se ti včasih napravljajo, da bi ga čez prag vrgli, pa vendar toga ne store, timveč rajši sami gredo. Ta vrsta ljudi „se čuti“, ni jej treba ozira jemati na druge, kajti ona izvira iz „izvoljenega“ naroda in daje v imenu hiše, ktero zastopa, na upanje na tri ali šest mesecev. Vse strežnike strašno zaničuje, drugim ljudem pa daje v gledišči, kjer se prikaže, da čez igralce zabavlja, priložnost, občudovati njegovo surovo ošabnost. Le gospodičnam ali gospem skrije kremplje ošabnosti in postane galanten, zato je pa tudi le pri teh v dobrem spominu. (Dalje prih.)

da bo, to se je zgodilo: Vesteneckova postava, lansko leto po nemčurjih deželne zbor tako na vrat na nos sklenjena, je zadobila res že cesarsko potrjenje. Saj pa pod tem ministerstvom drugače tudi mogoče ni. Stremayr, Stremayr!

(*Ljubljanska čitalnica*) napravi jutri v nedeljo v svoji dvorani zabavo z dvema igrama, ki ste: 1. „Pokojni moj“, šaloigra v enem dejanji, poslovenila gospa Lujiza Pesjakova, 2. „Nemški ne znajo“, izvirna burka v enem dejanji, spisal Jakob Aléšovec. Ker se zabava ima vršiti na korist čitalnici, je vstopnina za ude po 30 kr., za neude, ktere vpeljejo udje, pa po 40 kr. S to zabavo bo častitim udom gotovo tem bolj vstreženo, ker letos nimamo slovenskega gledišča.

(*„Sokol“*) napravi v torek 25. t. m. v praznik Marijnega oznanjenja zvečer v čitalnici predstavo „meglenih podob“ iz zapuščine ranjcega gosp. Grmek. Videti bo več domačih in tujih krajev v megleni luči, spremljevalo pa jih bo humoristično razlaganje krajev in potov. Vstopnina je po 25 kr. za osebo.

(*V zastavnici*) se bode 27. t. m. vršila licitacija meseca januarja l. 1878 zastavljenih pa dozdej še ne rešenih reči.

(*V seji družbe kmetijske*) 16. dne t. m., v kateri sta bila gospoda zastopnika c. kr. deželne odbora pričujoča, so se razpravljali predlogi, po katerih subvencijski odbor sl. ministerstva kmetijstva prosi državne podpore za leto 1880. Ker družba kmetijska kakor tudi druge družbe kmetijske, za letošnje leto ni še dobila naprošene državne podpore, ni odbor imel prav trdne podlage za prošnjo prihodnjega leta, z malimi spremembami držal se je predlogov letošnjega leta, in tako gre prošnja za podporo o 19 stvareh na Dunaj. — Prošnjo županstva v Kopoljah, naj bi se 12 gospodarjem, katerim je v velikem požaru pred poldrugim letom tudi vse sadno drevje pogorelo, iz družbinega vrta podelilo nekoliko sadnih dreves, je odbor vslišal. — Iz subvencijske zaloge 1500 gl. se bode nakupilo muriških (sivih štajarskih) plemenskih juncev, ki se bodo v prvi polovici meseca maja v Ljubljani po navadni dražbi prodajali. — V tej seji je bilo tudi sklenjeno, kakošen spis bode družba kmetijska obdarovala z onimi 5 cekini, ki jih je vitez Schneid-Treuenfeldski določil za nagrado najboljšemu spisku. Drugi pot se bode razglasil ta razpis. „Nov.“

(*O ranjcem trgovcu gosp. Staré-tu.*) katerega so na sv. Jožefa dan pokopali, smo zvedeli po prijateljskem pismu sledeče mikavne črtice. Gosp. Staré je bil eden tistih možakov, ki so bili z našim prvim pesnikom Vodnikom dobro znani. Takrat je bil trgovski pomočnik pri Dežmanu, stricu sedanjega muzealga varuha. Štacuno je Dežman imel v špitalskih ulicah, čez ulice je nekdanja mestna bolnišnica in v nji kapela, v kateri je Vodnik navadno mašo bral, a Stare mu vselej stregel. Večkrat je o tem tako-le pravil: „Če je Vodnik prišel, sem pa kar k frančiškanom šel po ključ, od prl kapelo, ga oblekel in mu pri maši stregel.“ Tega nikakor ni mogel zapopasti, da mi Vodnika tolikanj slavimo. Vselej je rekel, da je bil čisto navaden, celó čuden človek, za katerega se nihče zmenil ni. Ko so leta 1815. tudi v Ljubljani praznovali sklep dunajskega miru, bilo je zvečer mesto razsvetljeno. Za ta namen je Vodnik napravil slovensko pesem za transparent na Dežmanovem oknu. Staré je o tem tako tožil: „Tri dni sem se mučil in izrezoval črke, a zvečer so se ljudje posmehovali in rekli, da tega nihče ne razumi.“

(*Pogreša*) se že teden dni v Ljubljani g. Albert Plavec, sin znanega trgovca na Starem trgu. Ker je šel le pičlo oblečen in brez vsega denarja ponoči z doma, se sploh misli, da je skočil v vodo — vzlasti, ker je bil zadnji čas nekoliko zmešan na dubu. Zato ga iščejo po Ljubljanci, pa ga še niso našli.

(*„Brencelj“ št. 5*) je prišel včeraj na svetlo s prav mikavnimi in bodečimi članki. Veče podobe ta pot nima, pa obeta tem lepšo za prihodnji list.

(*Vodstvo dobrodelne loterije*) na korist tukajšnje hiralnice in deklinške sirotišnice sijemlje čast objaviti posameznosti o žrebanju, ki se bode vršilo 15. aprila 1879, in o dobitkih.

§. 1. Dobrodela loterija obsega 100.000 lozov, ki so razdeljeni v 800 serij, katerih vsaka ima 125 lozov.

§. 2. Vsaka serija dobi 1 glaven in 3 manjše dobitke.

§. 3. V ta namen se bodo vsi dobitki razdelili v 800 skupin, katerih vsaka bode imela 4 reči; prva je odločena za glavni, druge tri pa za manjše dobitke.

§. 4. Ko bodo vse skupine sestavljene, se bodo vse reči zaznamovale s številkami počenši od 1 do 3200 in vvrstile v poseben zapisnik, ki se bode pred žrebanjem c. kr. loterijskemu vodstvu v Trstu poslal, kakor postava tirja.

§. 5. Žrebanje se bode vršilo pod nadzorstvom c. kr. deželne vlade kranjske.

§. 6. V ta namen bo c. kr. komisar pred žrebanjem pregledal številke vseh serij, počenši od 1 do 800, potem tudi številke lozov od 1 do 125, ter jih dejal in zapečatil v dva zavitka, ktera bode pri žrebanju, ki se bo javno vršilo, c. kr. komisar zopet odpečatil.

§. 7. Žrebanje samo se bode vršilo tako-le:

C. kr. komisar bode dejal 800 zavutih števil raznih serij v eno posodo, 125 števil v eno serijo vvrstjenih lozov pa v drugo posodo. Potem se bode iz prve posode vzdignila ena številka, iz druge posode pa bodo vlečene 4 številke, ki dobé prvo skupino po §. 3 razdeljenih dobitkov. Prva lozova številka te prvo vlečene serije dobi s številko 1 (glaven dobitek) zaznamovano reč, druga lozova številka prvo vlečene serije dobi pod številko 2 (manjši dobitek) zaznamovano reč itd., dokler se oddajo vsi 4 dobitki najprvo vlečene serije.

Številka že vlečene serije se potem dene na stran, 4 lozove številke pa se vržejo zopet nazaj v posodo, v kateri se nahaja 125 lozovih števil.

Potem se vleče druga serija s 4 lozovimi številkami, katerih prva zopet zadene prvi dobitke druge skupine, ki je v imeniku zaznamovan s številko 5 (glavni dobitek), druge tri številke pa bodo zadele reči, zaznamovane s številkami 6., 7., 8. (manjši dobitki). V tej vrsti se bode žrebanje toliko časa nadaljevalo, da bode naposled vlečenih vseh 800 serij, vsaka s štirimi lozovimi številkami, in razdeljenih vseh 800 skupin raznoterih dobitkov.

§. 8. Od gosposke potrjeni zapisnik vseh vlečenih lozov se bode brez odlašanja natisnil in brezplačno poslal vsem p. i. gospodom, ki so vsaj eno celo serijo naročili.

§. 9. Dobitki se bodo dobivali od 10. dne po dovršenem žrebanju naprej proti temu, da se bodo lozi, ki kak dobitke zadenejo, pokazali in nazaj dali.

§. 10. Dobitki, za ktere se do 15. junija 1879 nihče ne bo oglasil, zapadejo na korist hiralnice in deklinške sirotišnice.

Vodstvo dobrodelne loterije ob enem nana-
zanja, da bode o svojem času v javnih listih
razglasilo natančen račun vseh dohodkov in
stroškov te loterije.

Razne reči.

— Slavjanski almanah smoravnikar
dobili v roke. Knjiga prinaša na 25 polah jako
različnega blaga v 8 slovanskih jezikih. Ob-
širnej pretres pridrževajoč si za pozneje, ome-
nimo le še, da knjiga velja 1 gld. 60 kr. in se
dobiva pri izdajatelji gosp. Radivoji Pozniku,
inženirju na Dunaji (Wien, VIII., Floriangasse
Nr. 17.).

— Angleži in Kafri. Pred nekolikimi
letmi — tega še ni dolgo — ko so angleški
vojaki, ki so bili pri Kafrih v spodnji Afriki
za posadko, dobili z doma nove Sniderjeve
puške, so se brž z njimi pobahali pri sosednjih
jim Culujcih. Zato so napravili streljanje z
njimi in povabili k temu tudi glavarja Culuj-
cev, Cetevoja, ki je prišel s svojimi najodlični-
šimi možmi. Najprvo so Angleži nastavili cilj
na 1000 metrov daljave ter jeli streljati in od
36 izstreljenih krogel jih je priletelo 20 do
cilja. Cetevoja spremljevalci so se taki moči
novih pušek silno čudili. Potem rečejo Angleži
Culujem, naj ti štejejo do 100 (kar je menda
precej dolgo trajalo); med tem so angleški
vojaki streljali na 300 metrov daljave, vsak je
vstrelil 55krat in 53krat zadél obal (šajbo).
To je Culujce tako razveselilo, da so jeli kar
plesati in noret. Le kralj njihov Cetevoja je
ostal pri tem čisto hladne krvi in prašal An-
gleže, če se takih pušek na Angleškem lahko
kupi. Odgovor je bil, dá, — in zdaj so
Angleži že skusili, kako dobre so puške Sn-
iderjevega stroja, ker so že večkrat po grbi
dobili z njimi.

— Za vredbo Save je proračunski od-
sek državnega zbora za leto odločil 20.000 gld.

— Živinski somenj v Metliki, ki
bi moral biti 25. t. m., je politična gosposka
prepovedala — menda zavoljo živinske kuge,
ki se je prikazala na Hrvaškem.

Eksekutivne dražbe.

24. marca: 3. Knific iz Smlednika v Kranji,
3. Fuks z Hriba v Metliki, 2. Pirkovič iz Kolo-
vrata, Pilbah iz Kanderš, vitez Abramsbergovo po-
sestvo Trilek, Ulbing in Ambrožič, vsi v Ljubljani.
1. Hlaš iz Gorenje vasi v Mokronogu.

Umrli so:

Od 14. do 19. marca: Rozalija Zerner, zas.
o. 6 m., za božjastjo. Peter Rehar, usnj. o. 8 $\frac{1}{2}$
m., za pljučnico. Jožef Stare, kupec 84 l., vsled
starosti. Johana Keršič, zaseb. o. 3 m., za božja-
stjo. Peter Simonetti, zlatar 76 l., za vodenico.
Rafael Janežič, kancel. sluga o. 6 m., za božjastjo.
Neža Zoinik, kuh. 62 l., za prsno vodenico. Jurij
Plevnik, mesten revež 80 l. in Jurij Slavina, me-
sten revež 88 l., oba vsled starosti. Vincenc Rus,
miz. o. 2. m. vsled slabosti.

Odgovor vredništva. Gosp. L. B. v L. Vi
mislite, da je v zadnjem listu našem na poslednji
strani priobčeni nauk, katerega jezika se učiti naj-
bolj kaže, izrek profesorja Heinricha? Mi tega
ne verjamemo, ker je nedavno v „Laib. Ztg.“ ti-
skano izrekel, da nikogar ne sovraži in tudi pam-
fletov na Slovence ne dela. Profesor Heinrich
vendar ne bo legal!!

Telegrafske denarne cene 21. marca.

Papirna renta 63.50 — Sreberna renta 61.70 —
Zlata renta 77.80 — 1860letno državno posojilo 117.30
Bankine akcije 791 — Kreditne akcije 245.70 — London
117.30 — — Ces. kr. cekini 5.53. — 20-frankov 9.32

Poslanica.

Izdajateljstvo „Slavjanskega Almanaha“
izreka svojo iskreno zahvalo vsem pošiljateljem
literarnih doneskov, slavnim redakcijam vseh
domoljubnih časopisov na Slovenskem in gg.
predplatiteljem za njih podporo, dalje slavnemu
„Akademičnemu spolku“ na Dunaji, ki je svoje
prostore vljudno ponudil za redakcijske seje,
in sploh vsem, ki so ikako pripomogli k temu,
da je izdajateljstvo doseglo svoj namen. —
Zajednem oznanjemo, da se odtisi „Slavj. Al-
manaha“, dokler jih še kaj ostane, pošiljajo za
1 gld. 60 kr. franco; naročajo naj se pri g.
Rad. Pozniku, VIII. Florianigasse 17.

Na Dunaji 19. marcija 1879.
Rad. Pukl, Dav. Hostnik,
urednika slovenskega oddelka.

Vabilo

k občnemu zboru udov
društva Marijne bratovščine v Ljubljani.
kteri bode
v nedeljo 30. marca 1879
v čitalnični dvorani.

Dnevni red:

1. Nagovor in sporočilo predstojnika.
2. Sporočilo za leto 1878.
3. Posamezni nasveti udov.
4. Volitev 3 udov v vodstvo in volitev pregle-
dovalnega odseka.

Zborovanje se začne ob 10. uri dopoldne.

Vodstvo

društva Marijne bratovščine v Ljubljani.

Zahvala in priporočilo.

Podpisani se vljudno zahvalujem za za-
upanje, katero mi je p. n. občinstvo s tem ska-
zovalo, da je mojo gostilno v gosp. Skabrne-
tovi hiši tako obilno obiskovalo. Dne 1. t. m.
sem se preselil v svojo lastno hišo na velikem
trgu poleg kavarne ter odprl ondej gostilno,
kjer se dobiva izvrstno **dolenjsko vino**,
Kozlerjevo pivo, najokusnejša
jedila in kjer se zamore tudi prenočevati.

Priporočam se p. n. občinstvu še dalje za
tako in toliko zaupanje, kakoršno sem vžival
do zdaj ter obljubim, da mi bode vedna skrb
p. n. občinstvo zadovoljevati z dobro jedjo in
pijačo, s snažnim ležiščem, točno postrežbo in
zmerno ceno.

Z najodličnejšim spoštovanjem

(3) **Franc Pintar**,
gostilničar in mesar v Novem mestu.

Najboljše in najcenejše

koroško železo

se dobiva samo pri

Sp. Pesjaku

v gledališki ulici blizo frančiškanske cerkve,
kjer je tudi velika zaloga družega železnega
gospodarskega orodja, kakor tudi jekla, pluznih
lemežev, angleških vodnih in ročnih žag, sekir,
matik, kes, raznovrstne kukinske posode itd.

Častiti duhovščini in gospodarjem sploh
priporočam za prihodnji čas tudi svoje, kakor
je že sploh znano, najlepše in s pravim
zlatom pozlačene

nagrobne križe.

➡ Za pošteno vago in natančno ra-
čunanje dober stojim. (6)

Sp. Pessiak.

Za rudokope!

V Karpani (Carpano) v Istri, kjer se ru-
javi premog koplje, vzame se 100 rudokopov
v delo, ki pa ne smejo čez 40 let stari
biti. Vzeli se bodo za zmirom, posebno taki,
ki prevzemó rudne drže in kamnolome.

Rudninsko oskrbnništvo (2) v Karpani.

Prostovoljna prodaja

mlina.

Na Krki pri izteku Krške reke, na prav
prijetnem kraju, na močni vodi, kjer suša in
povoden ne škoduje, se prodaja mlin s 5 tečaji
in stopami, s prav lepim poslopjem, namreč
hiša s 4 sobami, zidanimi svinjaki, zidanim
živinskim blevom, zidano kaščo, skednom
(podom) in kozolcem s 6 štanti, in sicer vse
v najboljšem redu, zraven tega po izmenku
tudi travniki in njive na prav pripravnem
kraju za žago ali kovačnico delati. Kdor želi
od tega kaj več pozvediti, naj blagovoli osebno
ogledati ali pa pismeno pri podpisnem se
oglasiti, v ta namen se bo **dne 18. in**
23. aprila t. l. na mestu na dva kraja
vršila dražba, ali se bo, kar je zgoraj rečeno,
v last prodalo ali pa na leta v najem dalo.

Kdor se hoče te ponudbe poslužiti, naj se
imenovanega dne zjutraj ob 9. uri oglasi.

(1) **Franc Bregar**,
posestnik v Pergradu hiš. št. 7.

Žitne cene preteklega tedna.

Za tiste, katerim nova mera in vaga še ni gladka, pristavili smo, koliko bi reči veljale po
stari meri. 1 hektoliter znaša 3 $\frac{20}{100}$ mernikov.

Reči		V Ljub- ljani		V Novem- mestu		V Kranji		V Sodra- žici		V Mari- boru		V Ptuj		V Ormužu		V Celoven		V Zagrebu	
		gl.	kr.	gl.	kr.	gl.	kr.	gl.	kr.	gl.	kr.	gl.	kr.	gl.	kr.	gl.	kr.	gl.	kr.
Pšenice	(hektoliter)	6	66	7	—	7	—	9	45	6	30	5	50	5	—	7	—	6	90
	(mernik)	2	5	2	15	2	15	2	60	1	94	1	68	1	80	2	25	2	22
Reži	(hektoliter)	4	55	4	88	5	20	—	—	4	30	3	70	4	50	5	—	4	60
	(mernik)	1	40	1	50	1	60	—	—	1	32	1	13	1	38	1	54	1	38
Ječmena	(hektoliter)	4	23	3	10	4	55	4	15	4	20	3	70	5	40	4	30	4	20
	(mernik)	1	30	1	5	1	40	1	30	1	30	—	13	1	55	1	32	1	28
Ajde	(hektoliter)	4	23	4	22	4	55	5	76	4	20	3	80	4	17	4	78	4	20
	(mernik)	1	30	1	30	1	40	1	76	1	34	1	16	1	26	1	85	1	54
Prosa	(hektoliter)	4	55	4	10	4	70	5	84	4	30	3	60	7	80	4	46	5	—
	(mernik)	1	40	1	25	1	50	1	78	1	32	1	10	2	40	1	36	1	54
Turšice	(hektoliter)	4	40	3	75	4	55	4	95	4	30	3	70	6	60	4	—	3	70
	(mernik)	1	36	1	15	1	40	1	50	1	32	1	13	2	53	1	22	1	20
Ovsa	(hektoliter)	2	76	2	42	2	76	3	26	2	50	2	60	3	25	3	—	3	—
	(mernik)	—	85	—	70	1	—	1	—	—	77	—	80	1	—	—	92	—	29